

Spm. nr. S 398

Til *indenrigsministeren* (11/1 88) af:

Ole Espersen (S):

»Vil ministeren oplyse, i hvilket omfang indvandrere, der har dansk statsborgerskab, også har et fremmed statsborgerskab, samt oplyse, efter hvilke principper man i forbindelse med naturalisation tillader bevarelse af fremmed statsborgerskab?«

Begrundelse

Dobbelt statsborgerskab giver problemer for mange indvandrere. Det er derfor af interesse at undersøge, om dobbelt statsborgerskab kan undgås i større omfang, end det tilsyneladende hidtil har været muligt.

Svar (20/1 88):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Danmark har – på linie med en række andre vesteuropæiske lande – ratificeret Europarådskonvention af 6. maj 1963 om begrænsning af tilfælde af dobbelt statsborgerskab m.v.

I overensstemmelse hermed kræves det som udgangspunkt, at enhver – også ikkeeuropæer – der bliver naturaliseret her i landet, løses fra sit oprindelige statsborgerskab. Langt de fleste stater lovgivning er dog – på linie med den danske – indrettet således, at det tidligere statsborgerskab *automatisk* falder bort ved opnåelse af nyt statsborgerskab efter ansøgning. Således mister pakistanske indvandrere, der optages på lovene om indfødsrets meddelelse, uden videre statsborgerskabet i Pakistan.

Derimod skal indvandrere fra eksempelvis de østeuropæiske lande, såsom Jugoslavien og Polen, *ansøge* om at blive løst, en proces, der kan være meget langvarig, bekostelig og ubehagelig for de berørte. Folketingets indfødsretsudvalg har derfor bemyndiget Indenrigsministeriet til i enkelte, særlig vanskelige tilfælde – og kun efter anmodning fra ansøgerne – at acceptere dobbelt statsborgerskab, idet ministeriet samtidig gør de pågældende opmærksom på, at en sådan situation *kan* give anledning til problemer senere hen.

Den største indvandrergruppe i Danmark – tyrkerne – blev indtil begyndelsen af 1980'erne også afkrævet løsning fra det tyrkiske statsborgerskab, når de blev naturaliseret her i landet.

Den tyrkiske regering strammede imidlertid i 1982 sin lovgivning på dette område, og efter indgående forhandlinger med de tyrkiske myndigheder besluttede Indenrigsministeriet – med Indfødsretsudvalgets indforståelse – at opgive kravet om løsning fra tyrkisk statsborgerskab. Det står dog ifølge den tyrkiske lovgivning tyrkerne frit for at blive løst *efter* opnåelse af dansk statsborgerskab. I øvrigt har Tyrkiet ikke ratificeret nævnte Europarådskonvention.

Endvidere kan ministeriet oplyse, at de marokkanske myndigheder – til trods for stærk tilskyndelse fra Indenrigsministeriets side og til trods for, at den marokkanske lovgivning indeholder mulighed herfor – har nægtet at løse marokkanske statsborgere, der bliver danske. Også disse opnår altså dobbelt statsborgerskab, en retsstilling, som dog ingen hidtil har fundet anledning til at beklage sig over.

Det er således kun tvunget af regler og administrativ praksis i de nævnte – og enkelte andre – *udvandrelande*, at Danmark undtagelsesvis accepterer dobbelt statsborgerskab. I øvrigt har talrige indvandrere over for Indenrigsministeriet givet udtryk for, at de netop ønsker denne retsstilling.

Alternativet til fuldkommen at afvise muligheden for dobbelt statsborgerskab ville være, at en del indvandrere måtte nægtes naturalisation her i landet. En sådan restriktiv politik følges eksempelvis i Forbundsrepublikken Tyskland, medens de øvrige nordiske lande stort set ligger på linie med Danmark.

Spm. nr. S 400

Til *boligministeren* (11/1 88) af:

Pia Gjellerup (S):

»Agter ministeren inden for den allernærme fremtid at tage lovinitiativer i forhold til de meget store lejestigninger i erhvervslejemål, som kan finde sted ifølge den gældende lejelovgivning?«

Begrundelse

Talrige erhvervslejerne har igennem de seneste år modtaget varslinger om meget store lejestigninger. Da stigningerne slet ikke står i forhold til prisudviklingen i øvrigt, må et initiativ fra boligministeren være relevant.

Svar (18/1 88):